

Hồi thứ mười bảy

Giọt Lệ Đoạn Trường

Hiệp xuất hiện đột ngột của cô gái áo xanh tức Khôi Tâm Nhân này khiến Thích Đình Nhận biết rằng tình hình càng nguy ngập hơn. Chàng đã biết cô gái ấy cao cường đến mức không ai ngờ đến được. Vậy nếu đôi bên xung đột với nhau thì chắc chắn mười sáu quân cờ phía xanh bằng hồng ngọc này sẽ lọt vào tay đối phương mất.

Khôi Tâm Nhân lạnh lùng nói :

- Ông bạn họ Thích, có lý nào ông định nuốt lời hứa hay sao ?

Thích Đình Nhận rùng mình, trên khóe miệng của chàng bỗng lại hiện lên một nụ cười lạnh lùng man rợ, nói :

- Cô đã cứu sống cô ấy rồi ?

- Đúng như vậy !

- Hiện tại cô ấy ở đâu ?

- Ở tại cánh rừng trúc kia !

Thích Đình Nhận nghe thế thâm nói rằng :

- Té ra người mang Bạch Dung đến rừng trúc để chữa trị vết thương cho nàng. Thảo nào ta không cho rằng người đã cướp đoạt nàng mang đi rồi.

Khôi Tâm Nhân lạnh nhạt hỏi :

- Anh không tin hay sao ?

- Tôi cần phải đến gặp cô ấy xem sao trước đã !

- Được, Anh cứ đi đi !

Nói đoạn, nàng liền quay người đi thẳng về phía cánh rừng trúc. Nhưng nàng mới đi được mấy bước thì bỗng dừng chân đứng lại, xoay đôi tròng mắt một lượt, rồi cất tiếng cười lạnh lùng hết sức ghê rợn.

Thích Đình Nhận không khỏi ớn lạnh cả tâm can, buột miệng hỏi :

- Cô cười gì thế ?

Khôi Tâm Nhân không trả lời, nhưng tiếng cười im bật, rồi lại rảo bước đi thẳng vào cánh rừng trúc.

Nơi ấy, bên cạnh một tảng đá to, quả nhiên Bạch Dung đang ngồi dựa người nghỉ ngơi, sắc mặt khá tươi tỉnh. Nhớ đến việc Bạch Dung đã xả thân cứu mình, Thích Đình Nhận không khỏi cảm động kêu lên :

- Bạch muội !

Bạch Dung nghe tiếng kêu, đôi mắt liền mở to. Nàng nhìn đắm đắm vào mặt Thích Đình Nhận một lúc khá lâu, mới nói :

- Thôi ca ca...

- Anh tên là Thích Đình Nhạn !

- Ủa ? Thích ca, em cảm ơn anh...

Câu nói chưa dứt, hai dòng lệ đã tuôn rơi ràn rụa đôi má.

Thích Đình Nhạn nói :

- Bạch muội muội, anh đã hại em !

Bạch Dung khẽ lắc đầu cất tiếng than buồn bã, rồi nói :

- Chỉ cần anh hiểu được lòng em là đủ rồi !

Những lời nói chân thành tự đáy lòng đã khiến người nghe xót đau như can tràng bị đứt từng đoạn. Thích Đình Nhạn không đành được sự cảm động, nên bèn lao người thẳng về phía Bạch Dung, nói :

- Bạch muội muội, trước đây anh đã đối xử tệ với em...

Vì quá xúc động, Thích Đình Nhạn quên hẳn Bạch Dung là người đang bị thương, nếu bị chàng chụp mạnh thì miệng vết thương sẽ lại té ra, dù không chết ngay cũng rất khó chữa lành.

Bởi thế, cô gái áo xanh liền quát rằng :

- Bộ anh định giết chết cô ấy sao ?

Tức thì, nàng nhanh nhẹn vung chưởng ngọc lên chụp lấy Thích Đình Nhạn kéo trở lại. Đồng thời, một bàn tay khác cũng vung lên lệ làng bất thần tát cho Thích Đình Nhạn hai cái tát tay đích đáng. Hai cái tát tay ấy đã làm cho đôi má của Thích Đình Nhạn đỏ bừng. Chàng giận dữ quát to :

- Cô kiểm chết mà !

Nói vừa dứt, chàng vung tay thoi thẳng vào ngực cô gái áo xanh.

Khôi Tâm Nhân liền xoay tròn chưởng ngọc của nàng chụp lấy cổ tay của Thích Đình Nhạn qua một thế võ hết sức huyền diệu. Thích Đình Nhạn cảm thấy nơi cổ tay của mình bị tê buốt, đồng thời, bị đối phương siết cứng không làm sao tránh được nữa.

Thích Đình Nhạn giận dữ gầm lên :

- Tôi đối mạng với cô đây !

Liền đó, chàng bèn vung tay trái lên thoi thẳng vào người cô gái áo xanh một lần nữa.

Nhưng cánh tay của chàng mới vung lên được một nửa thì cổ tay mặt bỗng cảm thấy đau buốt, rồi bao nhiêu sức lực trong người đều mất cả. Bởi thế, cánh tay trái tự nhiên buông xuôi trở xuống.

Cô gái áo xanh tức Khôi Tâm Nhân liền cười lạnh lùng, nói :

- Tôi đã nói rồi, võ công của anh còn kém sút hơn tôi nhiều lắm kia mà !

Con mắt độc nhất của Thích Đình Nhạn cơ hồ như sắp nảy lửa. Chàng uất ức vì không thể nuốt chửng cô gái áo xanh này cho hả cơn bực tức.

Cô gái áo xanh vẫn cười lạnh lùng, nói :

- Ông bạn họ Thích...

- Con người không biết sĩ diện ! Ai làm bạn với cô bao giờ ?

Cô gái áo xanh bị Thích Đình Nhạn mắng đến đôi má đều bừng đỏ, lạnh lùng nói:

- Cũng được ! Đây Thích Đình Nhạn, thực ta không thể ngờ rằng anh là một con người xấu xa hung ác như vậy !

- Cái chi ? Tôi là người xấu xa hung ác ?

- Người định giết chết cô nương họ Bạch này để khỏi trao mười sáu quân cờ hồng ngọc ấy cho ta phải không?

Thích Đình Nhạn nghe qua câu nói thì tức giận đến muốn nổ tung lòng ngực, quát to :

- Cô...nói sao ?

- Nói sao ? Vừa rồi anh định nhảy chụp vào người của Bạch cô nương, không phải là cố ý định giết chết cô ấy để khỏi phải đưa những quân cờ hồng ngọc ấy cho tôi sao ?

- Cô...nói ba láp !

- Vậy có lẽ nào anh...?

- Tôi đã yêu cô ấy !

- Thực chứ ? Thích Đình Nhạn, anh mà cũng biết yêu nữa sao ?

Thích Đình Nhạn giận dữ đến nghiến răng nghe trèo trẹo, căm tức vì không thể đánh một chuông cho cô gái áo xanh ấy chết đi.

Bạch Dung cất tiếng than buồn bã, rồi nói :

- Tôi tin rằng anh ấy yêu tôi thật !

Trong khi cô gái áo xanh định cất tiếng đáp lời, Thích Đình Nhạn bất thần giật mạnh cánh tay mặt, định giãy cho thoát khỏi bàn tay của cô gái áo xanh.

Hành động ấy của Thích Đình Nhạn quá bất ngờ, nên đã kéo cô gái áo xanh ngã vào lòng chàng, vì nàng không gượng lại được.

Trong khi Thích Đình Nhạn vừa kinh hoàng thì cô gái áo xanh đã nằm gọn trong lòng chàng rồi.

Bởi thế, nàng không khỏi buột miệng kêu lên một tiếng kinh hãi, nhưng nàng không còn đủ sức để vùng người trở ra. Vì lúc ấy đầu ngón chân của Thích Đình Nhạn đã đạp lên một huyết đạo hiểm yếu trên bàn chân của nàng rồi.

Việc ấy hoàn toàn bất ngờ, nên chính Thích Đình Nhạn cũng không hay biết là bàn chân mình đang đạp trúng một huyết đạo trên bàn chân của nàng.

Cô gái áo xanh quát lên :

- Buông tay ra !

Thích Đình Nhận vốn không hề vòng tay ôm nàng, nhưng nghe qua tiếng quát như nhắc nhở ấy, chàng bỗng đưa tay lên ôm siết chặt nàng lại, nói lớn :

- Tôi sẽ giết chết cô !

Thế rồi, đôi tay của chàng siết thật mạnh, cơ hồ như muốn siết đứt ngang eo lưng của cô gái áo xanh. Đồng thời, bản tính man rợ của chàng lại sống dậy, nên bất thần cúi xuống hôn xối xả lên đôi môi anh đào của cô gái áo xanh ấy !

Cô gái áo xanh muốn la to lên, nhưng đã chậm rồi. Nàng bắt rùng mình, rồi nhắm nghiền đôi mắt lại.

Mọi việc diễn biến thực vượt ra ngoài sức tưởng tượng của mọi người. Có ai ngờ được chỉ vì Thích Đình Nhận đập trúng một huyết đạo trên bàn chân của cô gái áo xanh, nên tánh hung dữ như lang sói của chàng lại được một dịp thỏa thích.

Nhưng, bỗng nhiên chàng đưa tay xô mạnh cô gái áo xanh ra, rồi vung tay trái lên tát thẳng vào má của cô gái hai cái tát thật mạnh, miệng nói :

- Cút đi mau !

Cô gái áo xanh tức giận đến tái cả mặt, liền quát to :

- Người muốn chết mà !

Tức thì, ngọc chưởng của nàng vung lên nhắm đánh ngay vào ngực của Thích Đình Nhận.

Vì thế võ của nàng quá nhanh nhẹn và bất ngờ, nên Thích Đình Nhận không còn làm cách nào tránh được nữa. Bạch Dung thấy thế, không kịp buột miệng kêu lên một tiếng kinh hãi.

Thế là, sau một tiếng “phình”, Thích Đình Nhận miệng trào máu tươi, và cả người bị hất bắn ra sau hơn một trượng.

Ngay lúc ấy, bỗng có một bóng người nhanh như một làn điện xẹt lao thẳng về phía Thích Đình Nhận thò tay chụp tới...

Cô gái áo xanh thấy vậy bèn kêu thâm :

- Hồng mất !

Liền đó, nàng bèn tràn tới nhanh như một luồng gió hốt, vung chưởng đánh thẳng vào bóng đen ấy.

Hành động của cô gái áo xanh thực nhanh nhẹn đúng mức, ai nhìn đến cũng phải khiếp sợ. Vì thế, bóng người kia đã bị chưởng lực của nàng kịp thời đẩy lùi ra sau ba bước.

Tiếp đó, sau một tiếng “phịch”, cát bụi tung bay mịt mù, nguyên người Thích Đình Nhận liền té lăn quay ra đất.

Cô gái áo xanh đưa mắt nhìn lên, đã thấy có một Người Mặt Bạc đứng sững tại đó. Người Mặt Bạc ấy dường như không ngờ cô gái áo xanh đã đối phó quá nhanh nhẹn như thế, nên liền cất tiếng cười nham hiểm nói :

- Thân pháp của cô nương quả mau lẹ tuyệt vời...

Tiếng “vời” vừa thốt ra khỏi miệng, y lại bất thần thò tay chụp thẳng vào người của Thích Đình Nhận một lần nữa.

Cô gái áo xanh lạnh lùng quát :

- Người tìm cái chết mà !

Tiếng nói vừa dứt, nàng đã vung chưởng ngọc lên đánh chớp nhoáng ra hai chưởng.

Mọi việc ấy xảy ra trong cái chớp mắt. Trong khi cô gái áo xanh đẩy lui được Người Mặt Bạc thì Thích Đình Nhận cũng từ từ ngồi lên. Nhưng bỗng nhiên, nghe cô gái áo xanh kêu lên :

- Hãy nằm yên xuống !

Tiếp đó là một tiếng gào thảm thiết. Người Mặt Bạc kia đã bị cô gái áo xanh đánh trào máu miệng và ngã ra chết tốt rồi.

Đôi má của cô gái áo xanh trở thành tái nhợt, dường như cũng đã bị thương nhẹ.

Bởi thế, cô ta liền thò vào áo lấy ra một viên thuốc bỏ vào miệng.

Ngay lúc ấy, Thích Đình Nhận cũng đã từ từ đứng lên, quắc mắt lườm cô gái áo xanh một lượt, rồi rảo bước bỏ đi thẳng.

Cô gái áo xanh thấy vậy, liền chặn đường cười nhạt nói :

- Các hạ đang bị trọng thương kia...

- Với vết thương này, Thích Đình Nhận ta còn có thể tự chống đỡ được !

Cô gái áo xanh nghe thế, thầm mắng :

- Oan gia...ta...nhưng thôi !

Liền đó, nàng lại thò vào áo lấy ra một viên thuốc nữa đưa cho Thích Đình Nhận, nói :

- Xin anh hãy uống viên thuốc này vào !

- Lòng tốt ấy tôi xin ghi nhớ. Nhưng, như tôi đã nói, một vết thương như thế không làm chi được họ Thích tôi đâu !

- Anh thực không chịu uống à ?

- Chớ nói dài dòng nữa !

Cô gái áo xanh cười gượng nói :

- Cũng được !

Tiếng nói của cô gái áo xanh vừa dứt, thì thốt nhiên, một tiếng quát to lại xé không gian truyền đến. Thích Đình Nhận không khỏi biến sắc mặt.

Vì ngay lúc ấy có một bóng người mặc áo xanh đang lao thẳng về phía Thích Đình Nhận nhanh như một làn tên xẹt.

Cô gái áo xanh khẽ quát :

- Các hạ mau chạy đi, để đây cho tôi lo được rồi !

Thích Đình Nhạn nghe thế không khỏi giật mình. Ngay lúc ấy, cô gái áo xanh đã tràn thẳng tới chặn lấy bóng người kia lại.

Trước tình trạng đó, Thích Đình Nhạn không còn đủ thì giờ suy nghĩ nhiều, vội lao người chạy bay về phía trước. Dù Thích Đình Nhạn đang bị nội thương, nhưng chàng cũng vẫn phi nhanh với một tốc độ phi thường.

Bỗng lúc ấy, lại có một tiếng quát to xé không gian truyền đến rằng :

- Đứng lại !

Tiếng nói vừa dứt, một bóng xnh lại bay vút về phía Thích Đình Nhạn vùng chưởng lên nhắm vào lưng chàng quét tới nghe một tiếng vút.

Thích Đình Nhạn giật mình buột miệng kêu lên một tiếng “ồ”, rồi dừng chân đứng lại. Lúc ấy, trước mặt chàng không còn đường để chạy nữa. Trước mặt đã là cái hố sâu.

Chàng liền xoay người lại, thấy trước mặt mình đã có ba Người Mặt Bạc mặc áo xanh đứng sững ở đấy. Chàng liền biến hẳn sắc mặt, quát rằng :

- Các người thực không chịu buông tha Thích Đình Nhạn ta sao ?

Một Người Mặt Bạc đứng phía trái cười nhạt, nói :

- Chỉ cần các hạ đưa ra mười sáu quân cờ phía xanh kia là êm xuôi tất cả.

- Ta không đưa ra thì thế nào ?

- Ha ha ha...! E rằng... Người sẽ chắc chắn phải chịu chết đó !

Thích Đình Nhạn cười tự nhiên, đáp :

- Vậy hãy thử cho biết !

- Thế là người nhất định không đưa ra phải chăng ?

- Đúng thế !

Câu nói của Thích Đình Nhạn chưa dứt, từ xa lại có một tiếng hú to vọng lại. Liền đó, Người Mặt Bạc áo xanh kia vội vàng tràn ngay tới trước mặt Thích Đình Nhạn vùng chưởng lên đánh thẳng vào chàng nghe một tiếng vút.

Chưởng lực của người áo xanh ấy đánh ra cuốn tới ô ạt như muôn đợt sóng gào. Thích Đình Nhạn lúc đó đang bị trọng thương thì làm thế nào đỡ nổi chưởng lực nghìn cân của đối phương được ?

Bởi thế, chàng lách mình nhảy tránh...

Giữa lúc chàng mới nhún người chưa kịp nhảy, một Người Mặt Bạc đứng ngay giữa đã hét lên một tiếng to, rồi nhanh nhẹn thò cánh tay mặt ra chụp thẳng vào áo của Thích Đình Nhạn.

Ba tên Mặt Bạc áo xanh đều là cao thủ bậc nhì trong Ngân Diện Hội thế mà võ công của họ đã cao cường đến mức khiếp người.

Vì Thích Đình Nhạn chưa kịp nhảy tránh, mà thế võ chụp tới của đối phương đã đến nơi rồi, nên chàng bất buột phải liều mạng vùng chưởng đánh mạnh ra, đồng thời nhảy lui về phía sau thực nhanh chóng.

Sau thế đánh ấy bỗng chàng cảm thấy có vị mặn mặn trong cổ rồi “ạ” lên một tiếng, nhổ ra một búng máu tươi. Hơn nữa, vì trong cơn bối rối nên chàng quên hẳn cách sau lưng mình ba bước là một cái hố sâu muôn trượng. Bởi thế, sau khi ạ ra một búng máu tươi thì chàng đã bị hụt chân rơi luôn xuống cái hố sâu ấy rồi.

Ba gã Mặt Bạc áo xanh trông thấy thế không khỏi kinh hoàng, buột miệng kêu lên thành tiếng.

Riêng Thích Đình Nhạn sau khi rơi người xuống hố thì đầu óc của chàng đã hoang mang không còn biết chi nữa. Chàng chỉ còn cảm thấy thân mình đang rơi vun vút mà thôi...

Chẳng rõ đã trải qua bao lâu sau, chàng mới từ từ tỉnh lại và mở trừng mắt ra nhìn, thì thấy nơi chàng đang nằm dường như là một cái sơn động.

Chàng thầm hỏi :

- Có lý đâu ta chưa chết hay sao ?

Vừa nghĩ thế, chàng liền đưa tay véo vào đùi mình thì cảm thấy đau đớn nên biết mình chưa chết thực. Bởi vậy, chàng liền vận dụng nội lực xem sao thì thấy các huyết đạo cũng như kinh mạch trong người đều thông suốt tất cả. Chàng cảm thấy hết sức lấy làm lạ, bần khoản tự hỏi không biết ai đã cứu mạng cho mình ?

Chàng từ chiếc sạp đá đang nằm chỏi tay ngồi dậy sờ vào áo thì thấy mười sáu quân cờ vẫn còn nên trong lòng thấy đỡ lo nhiều.

Vietkiem.com